

Ecojardí 2000

Cinquena edició d'Ecojardí. La il·lusió no només és la del primer dia, és molt més viva encara i per què? Clarament perquè l'èxit i el ressò que hem aconseguit l'hem de continuar i hem d'engrescar tot el municipi en el seu desenvolupament.

Aquest any li donem un èmfasi una mica diferent. Volem incentivar el món de la flor natural. No perdem de vista l'objectiu bàsic de la nostra Fira, que no és altre que el de la participació de tothom en els diferents tallers, el goig de trobar tot allò que millora l'aspecte del nostre balcó, el jardí, el vestíbul... Però volem donar-li un color profund de flor diversa i fresca.

Hem invitat molta més gent a exposar. Hem sortit de les nostres línies geogràfiques, hem anat més enllà, cap a terres del nord, cap a França, als Països Baixos, bons coneixedors del món floral.

Si ho aconseguim, en sortirem ben satisfets, i per això volem la vostra total i incondicional participació i col·laboració, que pot ser, fins i tot, aportant les vostres pròpies idees, que segur que farem nostres.

Tren màgic

Les festes nadalenes d'aquest any foren la raó que ens induí a crear un ambient diferent, on els nens poguessin anar a divertir-se, entre d'altres coses.

Què és el que més ens va costar? Doncs pot semblar graciós, però va ser el fet de posar el nom, ja que preteníem que dos paraules englobessin el nostre objectiu, que era el de crear un entorn diferent, on els nens s'ho poguessin passar d'allò més bé. Així doncs, vam optar per: TREN MÀGIC.

L'acceptació va ser força bona i es van complir les nostres previsions, que es basaven a satisfer les necessitats dels nens amb activitats prèviament preparades per nosaltres i també intentant participar en altres activitats que es fessin en el poble.

comencen les activitats pròpies de la Fira, com ara els diferents tallers i moltes novetats en relació a la flor natural.

El diumenge 16 (diumenge de Rams) hi ha moltes activitats i actes paral·lels, com ara el concurs caní, un trial ecològic, els sortejos...

Gaudiu de la vostra Fira Ecojardí i inviteu els vostres coneguts perquè també en gaudeixin ells. Segur que us ho agrairan.

Ramon Mateu i Roure

En totes les activitats que es feien es treballava el cooperativisme i al mateix temps es procurava que aquestes tinguessin com a resultat obsequis per a regalar de manera significativa a qui més es desitgés.

Per acabar agrair especialment la col·laboració de l'Ajuntament d'Alpicat, l'Associació de Dones i els pares dels nens per disposar la seva confiança en nosaltres.

Al mateix temps, vull recordar que a *Diverteix-te a l'estiu* es pot tornar a disposar dels nostres serveis.

**Montse Prats
Encarna Meciar**

Gràcies Neli

Avui, en cercar una paraula al diccionari m'he topat amb el terme *bibliotecària*. Mentre llegia la definició: "persona encarregada d'ordenar, classificar i tenir cura dels llibres d'una biblioteca", m'he recordat de seguida de la Neli. Si no la coneixeu, podeu trobar-la cada dia a la Biblioteca Sant Bartomeu. Però no m'atreuria pas a definir-la només com a *bibliotecària*.

Jo no tinc la sort de viure a Alpicat, llevat d'uns dies a l'estiu. Vaig molt sovint a la biblioteca, això sí, i molts cops m'he preguntat perquè m'atreu tant la biblioteca d'aquesta vila tenint a Lleida una biblioteca pública nova, enorme, molt ben assortida i on també s'organitzen altres activitats. Sempre arribo al mateix punt: la Neli.

Ningú sap tractar els nens com ella. Tots sabem com són de sorollosos i com els agrada de treure els llibres dels prestatges i mirar-los gairebé només un segon per amuntegar-los després

damunt la taula. Els adults anem recollint etiquetes per terra i deixant-les al taulell. Quan tots haurem marxat, ella cercarà pacientment el llibre al qual pertanyen i el tornarà al seu lloc. Però mai s'atabala si no hi ha prou silenci i algú juga a cuít i amagar en lloc de llegir. Com si fes màgia treu uns dibuixos i una capsa de colors i els ofereix als esvalotadors que seuen finalment i es posen a pintar.

És d'aquelles persones que et reben sempre amb un somriure, malgrat que tingui el taulell tan ple de llibres que t'has de posar de puntetes per veure-la. Podria parlar també de les activitats que organitza: l'hora del conte, tallers de manualitats, concursos de dibuix, contes, cartes i poesies, exposicions de llibres i dibuixos, celebració de tradicions com fer *cagar* la soca, donar la carta al camarlenc dels Reis d'Orient o rebre la visita del Pare Noel i de ben segur que me'n deixo alguna. Però és molt fàcil organitzar activitats, el que de debò és difícil

d'aconseguir és el caliu que s'hi troba, aquella sensació que et fa sentir com a casa, i que, de debò, que agraim moltíssim.

I encara puc dir més. Com definir una persona que et telefona quan li han tornat un llibre que sap que fa dies que estàs esperant, o que et pot interessar per una determinada feina que ella sap que estàs fent?

Com agrair-li el fet que quan necessites un llibre que el té algú en préstec ella te'n porta un exemplar de casa seva i te'l deixa com la cosa més natural del món? Crec que la gent que estimem Alpicat, hi visquem o no, hem d'estar orgullosos no només de la biblioteca, sinó també de la Neli, alhora ànima i motor del seu funcionament.

Per això em sento en la necessitat de dir-li: "gràcies Neli per tot el que fas i per ser com ets".

Una lectora

La Constitució i l'ensenyament

LA CONSTITUCIÓ I L'ENSENYAMENT, efectivitat i lluita..., o submissió?

Que els drets fonamentals del País Basc i Catalunya, entre altres comunitats, es veuen aixafats per una constitució que es va crear sota una forta pressió dels militars i un clar sentiment de por d'aquests per part dels polítics i de la societat en general, és una evidència clara i absoluta.

Avui, aquesta flamant constitució ja resulta caduca, no pas pels vint-i-dos anys que té, sinó per la sèrie d'imposicions de les quals va ser víctima al moment de crear-se. I avui, també, és quan els senyors dels partits espanyolistes defensen el seu compliment amb clares amenaces d'intervenció militar contra els nacionalistes, i no pas la seva reforma. Senyors que no la van votar, al contrari: la van rebutjar. Tal és el cas de l'actual president del govern central.

El PP i el PSOE defensen el

compliment de la Constitució. A ells cal recordar que l'article 27 de la Constitució diu: l'ensenyança bàsica és obligatòria. No defensen, però, aquest punt tan important per al desenvolupament de la societat i de l'economia de les famílies espanyoles. Senyors, si no voleu reforma, feu efectius els vostres deures amb la Constitució. L'article 27 de la Constitució espanyola és un dret fonamental que l'Estat central ha d'assumir i voluntàriament d'una manera equivalent a la de qualsevol país de la Unió Europea, on cada alumne de qualsevol escola rep els llibres, el material escolar..., de manera gratuïta. Conseqüentment, l'Estat és qui ha de prendre sobre si mateix i a compte seu aquest compromís i, per tant, deure. És clar que hi ha interessos creats i molta ambigüitat per part de les APAS, AMPAS i FAPACS, que res fan per aconseguir un dret constitucional, i sí rebre unes importants subvencions per part dels llibreters, alhora que aquests i

els editors les reben de l'Estat, passant a engrossir les seves butxaques, mentre hi ha famílies amb més d'un nen en edat escolar que han de desembossar una important quantitat de diners per cada un, per després rebre una nimietat, sempre que us sigui acceptada la suposada beca que atorga el Ministeri d'Educació i Cultura.

Per altra banda, cal culpar també el Sr. Jordi Pujol i partits en general, ja que aquest dret no l'inclouen mai en el seu programa electoral. Sr. Pujol, del 30% que ha aconseguit treure de l'Estat central, utilitzi un 2% per dur a terme aquest dret constitucional. I no es preocupi, perquè el govern de Madrid no recorrerà, ja que, segons el Sr. Aznar, la Constitució s'ha de complir, i més concretament l'apartat 4 de l'article 27.

**Ignasi Puente Marrot
President MAAP, Moviment Artístic
d'Avantguarda a Ponent**

Records

En aquest article que estic escrivint m'agradaria fer referència i més que res una mica d'història pública de vuit anys d'una gran vivència per a mi i per a la història del sector agrícola del nostre poble d'Alpicat. Ho faré en termes generals, ja que si ho fes de manera concreta hauria d'omplir moltes pàgines.

Retrocedim a l'any 1963, quan els sistemes de treball i burocràtics dels pagesos eren molt diferents als d'avui en dia. En aquella època el pagès estava molt més ben atès. Ho estava de manera gratuïta sense necessitat d'anar a cap gestor perquè li solucionés els problemes que en la seva professió se li presentaven. Tot s'arreglava al poble.

Diversos senyors del poble, senyors que després es van convertir en grans amics i dels quals guardo un gran record sense cap excepció, em van escollir president de la Hermandad Sindical Local de Labradores y Ganaderos. Aquest era un organisme que depenia del Sindicat Vertical per defensar i atendre els problemes dels agricultors i els ramaders. El que la Hermandad abraçava era les declaracions de collites de cereals, olives, ramaderia, arranament de camins, seguretat social agrària, cursos de poda i altres, vacances

gratuïtes als centres de la Seguretat Social (principalment a Tarragona i també a Mallorca), etc.

Recordo com si fos ara el dia en què ens van escollir. Jo era el més jove de tots i els escollits vam ser: Delfin Gatus Farreres, Alejandro Narcís Navarra, Josep Romeu Serrat, Ramon Romeu Serrat, Joan Benseny Bertran, Benjamí Pané Escuer, Agustí Gili Caubet, Mateu Gilart Sanuy, Juan Farré Cortat, Bautista Roure Morell, Francesc Catalá Vendrell, Agustí Ribau Gilart, Sebastià Escuer Zurita, Pere Pompido Farré i un servidor. Com a secretari hi havia el senyor Pere Ibars Vila (el Peret del Teo), que per a mi sempre va ser el Sr. Ibars ja que de petit fou el meu professor, raó per la qual sempre li he tingut molta estima i en guardo un molt bon record. En Saturní Bellido Barrera era el guarda rural.

A la Hermandad també hi havia la Comissió Local de la Mutualitat Agrària, oficina local núm. 25/3023, que estava formada per: vocals: Sebastià Escuer, Francesc Vendrell, Josep Ribau Gilart, Pere Pompido; secretari: Pere Ibars Vila; delegat sindical: Sebastià Gilart Grau; vicepresident: Josep Romeu; i president: Francesc Badia.

Quan ens vam fer càrrec de

l'entitat no teníem local social on reunir-nos, ja que els senyors que ens van precedir ho feien a les oficines de la Cooperativa del Camp la Íntima. En aquest punt vull fer un petit

comentari sobre el que es menciona al llibre *Història d'Alpicat*, on es diu que en aquella època la Cooperativa va passar a dependre de la *Hermandad Sindical*, cosa que no és certa, almenys a Alpicat, ja que el que he escrit més amunt és el que va passar i mai ens vam voler interferir en els seus assumptes. Com nosaltres vam veure que la nostra activitat era totalment diferent a la de la Cooperativa necessitàvem un local independent i com que sols ens feia falta una oficina vam demanar a la Cooperativa si ens podien deixar una habitació que anteriorment havia estat la cuina del bar de la Cooperativa, que en aquells moments sols era utilitzada com a traster. Ens la van concedir sense cap trava i gratuïtament. La vam posar en condicions (durant les nits i els mateixos membres de la *Hermandad*, ja que no teníem pressupost) per poder atendre bé la gent.

Aquells temps eren molt diferents als d'ara. Per exemple, tots els camins s'arreglaven i, en aquest aspecte, Alpicat va ser pioner ja que molt abans que nosaltres ens féssim càrrec de l'entitat els senyors que ens van precedir ja realitzaven aquesta activitat dins de les seves possibilitats. L'única cosa en què nosaltres no vam estar d'acord va ser amb el sistema d'amortització i és que es feien les millores a prestació personal i això perjudicava molt a les persones menys dotades de béns. Aquesta

